

EURÓPAI PARLAMENT

2004

2009

Plenárisülés-dokumentum

A6-0375/2007

10.10.2007

JELENTÉS

az EU–Afrika kapcsolatok jelenlegi állásáról
(2007/2002(INI))

Fejlesztési Bizottság

Előadó: Maria Martens

TARTALOMJEGYZÉK

	Oldal
AZ EURÓPAI PARLAMENT ÁLLÁSFOGLALÁSÁRA IRÁNYULÓ INDÍTVÁNY	3
INDOKOLÁS	6
VÉLEMÉNY A KÜLÜGYI BIZOTTSÁG RÉSZÉRŐL	6
A BIZOTTSÁGI ZÁRÓSZAVAZÁS EREDMÉNYE.....	6

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÁLLÁSFOGLALÁSÁRA IRÁNYULÓ INDÍTVÁNY

az EU–Afrika kapcsolatok jelenlegi állásáról (2007/2002(INI))

Az Európai Parlament,

- tekintettel a Kairóban, 2000. április 3–4-én az Afrikai Egységszervezet és az EU égisze alatt megrendezett Afrika–Európa csúcstalálkozón kidolgozott cselekvési tervre és nyilatkozatra,
- tekintettel az Afrikai Unió Bizottságának (AUC) a 2004. július 7-én az afrikai állam- és kormányfők harmadik csúcstalálkozóján az etiópiai Addisz-Abeában elfogadott 2004–2007-es stratégiai tervére,
- tekintettel a „Közös EU–Afrika stratégia tervezetére”, amelyet az EU–Afrika miniszteri trojka 2007. május 15-én tartott nyolcadik ülésén hagytak jóvá Brüsszelben¹,
- tekintettel a „Kairótól Lisszabonig – Az EU és Afrika stratégiai partnersége” című, az Európai Parlamenthez és a Tanácshoz intézett, 2007. június 27-i bizottsági közleményre (COM(2007)0357),
- tekintettel a Bizottság/Tanács titkárságának a „Lisszabonon túl – az EU–Afrika stratégiai partnerség működésbe hozása” című, 2007. június 27-i közös dokumentumára (SEC(2007)0856),
- tekintettel a Páneurópai Parlament (PAP) 2005 novemberében elfogadott, „Egy Afrika, egy hang” című 2006–2010-es stratégiai tervére,
- tekintettel az AUC az Afrikai Unió–EU stratégiáról alkotott közös elképzelésről szóló munkadokumentumára²,
- tekintettel a Luxembourgban 2005. június 25-én aláírt, a partnerségi megállapodás (Cotonou-i Megállapodás)³ módosításáról szóló megállapodással módosított, a Cotonouban 2000. június 23-án, egyrészről az Afrikai, Karibi és Csendes-óceáni Államok Csoportjának tagjai, másrészről az Európai Közösség és tagállamai között aláírt partnerségi megállapodásra⁴,
- tekintettel a fejlesztési együttműködés finanszírozási eszközének létrehozásáról szóló, 2006. december 18-i 1905/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletre (fejlesztési együttműködési eszköz (DCI))⁵,

¹ A 9678/07. sz. tanácsi dokumentum

² Megjelent az afrikai civil társadalmi konzultáció következtetéseiben „Afrikai civil társadalmi szervezetek konzultációja az Afrika fejlesztésére irányuló AU/EU közös stratégiáról – Az ülés állásfoglalási dokumentumai és következtetései – Az AUC szervezésében Accrában, Ghána, 2007. május 26–28”.

³ HL L 209., 2005.8.11., 27. o.

⁴ HL L 317., 2000.12.15., 3. o.

⁵ HL L 3178, 2006.12.27., 41. o.

- tekintettel „Az EU Afrika-stratégiája: európai-afrikai egyezmény Afrika fejlődésének gyorsításáért” című, a Tanácshoz, az Európai Parlamenthez és az Európai Gazdasági és Szociális Bizottsághoz intézett, 2005. október 12-i bizottsági közleményre (COM(2005)0489),
- tekintettel az Afrikára vonatkozó fejlesztési stratégiáról szóló, 2005. november 17-i állásfoglalására¹,
- tekintettel az Általános Ügyek és Külkapcsolatok Tanácsának 2005. november 21–22-i következtetéseire az EU Afrika-stratégiájáról²,
- tekintettel az afrikai és EU-trojka 2005. december 2-án Bamakóban (Mali) tartott ötödik miniszteri ülésének következtetéseire³,
- tekintettel az Európai Tanács 2005. december 15–16-i brüsszeli ülésén elfogadott, „Az EU és Afrika: egy stratégiai partnerség felé” című dokumentumra⁴,
- tekintettel a Bizottság és a Tanács Főtitkársága által az Általános Ügyek és Külkapcsolatok Tanácsa részére készített, az Afrikára vonatkozó EU-stratégia végrehajtásáról szóló, 2006. október 12-i közös értékelő jelentésre,
- tekintettel az AUC által Accrában (Ghána) 2007. március 26–28-án szervezett és az Afrika fejlesztésére irányuló AU/EU közös stratégiáról az afrikai civil társadalmi szervezetek részvételével folytatott konzultáció eredményeire és következtetéseire⁵,
- tekintettel a Tanács és a tagállamok kormányainak a Tanács keretében ülésező képviselői, az Európai Parlament és a Bizottság által az Európai Unió fejlesztési politikájáról elfogadott, „Az európai konszenzus” című, 2005. december 20-án aláírt együttes nyilatkozatra⁶,
- tekintettel az Egyesült Nemzetek Fejlesztési Programja keretében egymást követően kidolgozott humán fejlesztési jelentésekre,
- tekintettel az Európai Uniónak a millenniumi fejlesztési célok megvalósításában az szerepéről szóló, 2005. április 12-i állásfoglalására⁷ és „A millenniumi fejlesztési célokról – félúton” című, 2007. június 20-i állásfoglalására⁸,
- tekintettel „A millenniumi fejlesztési célok megvalósítása felé való haladás felgyorsítása - Az Európai Unió hozzájárulása” című, a Tanácshoz, az Európai Parlamenthez és az Európai Gazdasági és Szociális Bizottsághoz intézett, 2005. április 12-i bizottsági

¹ HL C 280. E, 2006.11.18., 475. o.

² A 14172/05. sz. tanácsi dokumentum.

³ A 15389/05. sz. tanácsi dokumentum

⁴ Az 15961/05. sz. tanácsi dokumentum.

⁵ „Afrikai civil társadalmi szervezetekkel folytatott konzultáció az Afrika fejlesztésére irányuló AU/EU közös stratégiáról – Az ülés állásfoglalási dokumentumai és következtetési – Az AUC szervezésében Accra, Ghána, 2007. május 26–28.”

⁶ HL C 46., 2006.2.24., 1. o.

⁷ HL C 33. E, 2006.2.9., 311. o.

⁸ Elfogadott szövegek, P6_TA(2007)0274

közleményre (COM(2005)0132),

- tekintettel az Egyesült Nemzetek 2000. szeptember 8-i millenniumi nyilatkozatára, amely a szegénység megszüntetése érdekében a nemzetközi közösség által együttesen megállapított kritériumként rögzíti a millenniumi fejlesztési célokat,
 - tekintettel a Nemzetközi Beavatkozás és Állami Szuverenitás Bizottság „A védelmezés felelőssége” című, 2001. decemberi jelentésére¹,
 - tekintettel az Afrikai Unió (AU) egészségügyi miniszteri konferenciájának 2006. szeptember 18–22-én Maputóban (Mozambik) tartott különleges ülészakán elfogadott, a szexuális és reprodukív egészségre és jogokra vonatkozó kontinentális politikai keret működésbe hozásáról szóló maputói cselekvési tervre,
 - tekintettel az abujai nyilatkozatra és a HIV/AIDS, a tuberkulózis és a malária elleni szolgálatokhoz való egyetemes afrikai hozzáférésre irányuló gyorsított fellépésre vonatkozó felhívásra, amelyet 2006. május 2–4-én fogadtak el az AU HIV/AIDS-ről, tuberkulózisról és maláriáról tartott különleges csúcstalálkozóján a nigériai Abujában,
 - tekintettel az éghajlatváltozással foglalkozó kormányközi bizottság (IPCC) második munkacsoportjának negyedik értékelő jelentésére, amelynek címe „Hatások, alkalmazkodás és sebezhetőség”,
 - tekintettel a 2005. évi millenniumi ökoszisztéma értékelési jelentésre, amely a Föld számos természeti erőforrásának felhasználását és kifosztását tanulmányozza,
 - tekintettel az Európai Bizottság és az AUC felkérésére a Fejlesztéspolitikai Irányítás Európai Központja (ECDPM) által a közös EU–Afrika stratégiáról szervezett nyilvános konzultáció eredményeire²,
 - tekintettel az EK-Szerződés 177–181. cikkére,
 - tekintettel eljárási szabályzata 45. cikkére,
 - tekintettel a Fejlesztési Bizottság jelentésére és a Külügyi Bizottság véleményére (A6-0375/2007),
- A. mivel 2000 óta az olyan globális kihívások megjelenésével, mint a humán biztonság, a migráció, az éghajlatváltozás és az elszivatogadás, a közjavakkal folytatott fenntartható gazdálkodás, a szegénység és a világjárványok elleni küzdelem, az AU megszületése és az EU bővítése, nagymértékben átalakult a nemzetközi helyzet,
- B. mivel az afrikai és EU-trojka 2005. december 2-án Bamakóban tartott ötödik miniszteri ülésén az afrikai fél üdvözölte az Afrikára vonatkozó 2005-ös EU-stratégiát, és a két fél megállapodott abban, hogy ezt egy olyan közös Afrika–EU stratégiává alakítják át,

¹ <http://www.iciss.ca/pdf/Commission-Report.pdf>

² Nyilvános konzultáció a közös EU–Afrika stratégiáról – Jelentéstervezet az internetes konzultációról, 2007. február 5. és április 19. között; bemutatták a „Civil társadalom és a közös EU–Afrika stratégia” címmel 2007. április 23–24-én Bad Honnef-ben (Németország) tartott konferencián.

amelyben tükröződnek az emberek igényei és törekvései, továbbá hogy cselekvési tervet dolgoznak ki ennek végrehajtására,

- C. mivel az EU–Afrika stratégiáról alkotott közös elképzelésről szóló fent említett munkadokumentumban¹ az AU Végrehajtó Tanácsa megállapítja, hogy „világossá kell tenni, hogy a közös stratégia célkitűzése nem válhat az EU már meglévő, Afrikára vonatkozó stratégiájának megerősítésévé, hanem egy új közös stratégiát kell előterjeszteni, amelyben tükröződhetnek mindkét fél együttes törekvései”
- D. mivel ezért a közös stratégia célját annak kell képeznie, hogy közös politikai elképzelést és gyakorlati megközelítéseket dolgozzanak ki az EU és Afrika közötti jövőbeli partnerség számára, amely a kölcsönös tiszteleten, a közös érdekeken és értékeken, valamint az önállóság elvén alapul,
- E. mivel a mindkét fél részéről megmutatkozó hajlandóság a közös partnerség újbóli meghatározására láthatóan annak az egyre tudatosabb felismeréséből ered, hogy Afrika és az EU többé nem szükségszerűen preferenciális partnerei egymásnak,
- F. mivel az Afrikára vonatkozó EU-stratégia végrehajtása terén elért eredményről szóló, fent említett közös jelentést nem független, külső értékelés alapján készítették el,
- G. mivel Afrika a világ legszegényebb kontinense, és az egyetlen olyan földrész, ahol a szegénység az elmúlt 25 évben nőtt,
- H. mivel a Kairóban, 2000. április 3–4-én lezajlott Afrika–Európa csúcstalálkozón kidolgozott, fent említett cselekvési terv aláíró felei „sajnálataknak adnak hangot azon elfogadhatatlan tény miatt, hogy a teljes afrikai lakosság több mint fele teljes szegénységben él, és megállapodnak abban, hogy fokozzák a szegénység elleni küzdelmet; a szegénység enyhítésével kapcsolatos elsődleges felelősség helyben az egyes országokra hárul, ez azonban nem csökkenti a szegénység elleni küzdelem nemzetközi dimenziójának jelentőségét”,
- I. mivel az Európai Parlament 2006-ban eseti küldöttséget hozott létre, amely a PAP-pal fenntartott kapcsolatokért felel, a PAP pedig 2007-ben ad hoc bizottságot hozott létre, amely az Európai Parlamenttel fenntartott kapcsolatokért felel,
- J. mivel a fejlesztési folyamat elsődleges szereplőiként mindkét Unió parlamentjeit tevélegesen be kell vonni az általuk képviselt lakosságot érintő stratégiákba és cselekvési tervekbe,
- K. mivel a legtöbb afrikai ország tagja az AKCS-csoportnak és aláíró fele a Cotonou-i Megállapodásnak,
- L. mivel Afrika ragaszkodik azon akaratához, hogy egy egységként kezeljék, és támogassák

¹ Megjelent az afrikai civil társadalmi konzultáció következtetéseiben „Afrikai civil társadalmi szervezetek konzultációja az Afrika fejlesztésére irányuló AU/EU közös stratégiáról – Az ülés állásfoglalási dokumentumai és következtetései – Az AUC szervezésében Accrában, Ghána, 2007. május 26–28”.

pánafrikai integrációs folyamatában, amely magában foglalja Észak-Afrikát, Fekete-Afrikát és Dél-Afrikát, és mivel az AU létrehozta saját stratégiai programját Afrika fejlesztése céljából,

- M. mivel a fenntartható fejlődésről szóló, 2002. évi johannesburgi világ-csúcstalálkozón a kormányok megállapodtak abban, hogy a felelősségteljes kormányzásnak a hatékony és eredményes környezetvédelmi, társadalom- és gazdaságpolitikákon, az emberek összességének szükségleteire választ adó demokratikus intézményeken, az emberi jogokon és a jogállamiságon, a korrupcióellenes intézkedéseken, a nemek közötti egyenlőségen és a beruházásokat ösztönző környezeten kell alapulnia,
- N. mivel döntő jelentőségű, hogy a közös stratégia holisztikus megközelítést alkalmazzon az emberi jogokkal kapcsolatban, ideértve a gazdasági, szociális és kulturális jogokat is,
- O. mivel az AU intézményei meglehetősen új keletűek, és még nem érték el azt az integrációs, szervezeti és hatékonysági szintet, mint az EU-intézmények,
- P. mivel a hatékonyság és a kölcsönös elszámoltathatóság magában foglalja a tervezhető és hosszú távú pénzügyi forrásokat, a világos ütemezést és a kötelezettségvállalások mindkét fél általi teljesítését is,
- Q. mivel az elszámoltathatóság túl gyakran a nemzeti végrehajtástól kiindulva a fejlesztési partnerekig terjed, ezzel megkerülve a nemzetközi megállapodásokkal kapcsolatos bármilyen parlamenti jóváhagyást (valamint a civil társadalommal és a helyi hatóságokkal folytatott konzultációt),
- R. mivel Afrika történelme során elhanyagolható mértékben járult hozzá az éghajlatváltozáshoz, ugyanakkor mint kontinens feltétlenül súlyosabban szenved meg annak következményeit (az IPCC becslései szerint Afrikában 2020-ig 75–250 millió ember lesz kitéve az egyre nagyobb mértékű vízhiánynak, és ugyanezen időpontig néhány országban a csapadékfüggő mezőgazdasági termények 50%-os csökkenése várható),
- S. mivel Afrika természeti erőforrásainak kimerülése súlyosan veszélyezteti a szegénység csökkentését és a millenniumi fejlesztési célok megvalósítását,
- T. mivel Afrika az ökoszisztéma szempontjából sokféle szolgálatot tesz a világnak, többek között a szén megkötése trópusi erdői által, anélkül, hogy ezért méltányos ellentételezést kapna,

A közös stratégia folyamata, felépítése és elvei

1. üdvözlö a trojka május 15-i tervezetét mint a közös stratégia irányába tett első együttes erőfeszítést;
2. sajnálatának ad hangot amiatt, hogy az Afrikára vonatkozó 2005-ös EU-stratégiát anélkül fogadták el, hogy részletes konzultációt folytattak volna az AU intézményeivel és az afrikai kormányokkal és parlamentekkel, és hogy bármilyen szinten bevonták volna az európai és afrikai civil társadalmat és a helyi hatóságokat; megjegyzi ezzel kapcsolatban, hogy ez a stratégia láthatóan nagymértékben azokat a fő témákat tárgyalja, amelyekkel a

javasolt új közös stratégia foglalkozik, így felmerül annak a kockázata, hogy az Afrika fenntartható fejlődése szempontjából fontos más kérdések kimaradnak a stratégiából; reméli, hogy a javasolt új stratégia az AU intézményeivel folytatott részletekbe menő konzultáció eredménye lesz;

3. sajnálja, hogy az Európai Bizottság és Tanács, valamint az Afrikai Unió Bizottsága és Végrehajtó Tanácsa által a közös stratégia létrehozására és elfogadására megállapított határidők komolyan korlátozzák a folyamatot; megjegyzi, hogy kihívást jelent a parlamentek teljes körű részvételének biztosítása; hangsúlyozza, hogy a nem állami szereplőket és helyi hatóságokat sürgősen és teljes mértékben be kell vonni a folyamatba, valamint figyelembe kell venni a közös stratégia elfogadásának, végrehajtásának, nyomon követésének és értékelésének minden szakaszában, mivel a lisszaboni csúcstalálkozót egy hosszabb, nyílt folyamat mérföldkövének kell tekinteni;
4. üdvözlí a Bizottság azon kijelentését, miszerint „a Parlamentnek egyértelműen fontos szerepet kell játszania a folyamatban”, valamint azt az ígéretét, hogy „rendszeresen tájékoztatja a Parlamentet a közös stratégia előkészítése terén tett előrelépésekről”, továbbá hogy bátorította a Parlamentet, hogy „vegyen részt a vitákban, és valóban vállaljon kezdeményező szerepet”; megjegyzi azonban, hogy a tárgyalások menetrendjét az Európai Bizottság és az Afrikai Unió Bizottsága rögzíti, ezért elvárja, hogy az Európai Bizottság és az Afrikai Unió Bizottsága tegyenek tényleges lépéseket az Európai Parlament és a Pánafrikai Parlament bevonására a közös stratégia előkészítésének folyamatába, valamint elfogadásának és végrehajtásának szakaszaiba;

Közös elvek és elképzelések

5. egyetért az AU Végrehajtó Tanácsának nyilatkozatával, amely szerint „Afrika és Európa osztja azt a fejlődésről, békéről, biztonságról és jólétről alkotott közös elképzelést, amely az embereket helyezi az erőfeszítések középpontjába. Ezen elképzelés mozgatórugója a kölcsönös tisztelet, közös érdekeken és együttes célokon alapuló partnerség, amely a gazdasági és társadalmi fejlődés eszközeként mindkét régiót kötelezi a regionális integráció elmélyítésére. Afrikának és Európának azonos az elképzelése a demokrácia, a felelősségteljes kormányzás és az emberi jogok fejlesztését illetően is, amelyeket a fejlődés előmozdítására és az együttműködés további erősítésére szolgáló univerzális értékeknek tekintenek, a szolidaritás és a két kontinens oszthatatlanságának tiszteletben tartása mellett”;
6. rámutat arra, hogy a humanitárius segítségnyújtás egyike a nemzetközi közösség rendelkezésére álló azon eszközöknek, amelyek segítségével megvédhetik a fenyegetett lakosságot, és hangsúlyozza, hogy az EU nem kívánja válasz nélkül hagyni a nemzetközi humanitárius jogok (NHJ) ellen elkövetett efféle jogsértéseket; felhívja a tagállamokat és az uniós intézményeket, hogy kezdeményezzenek részletekbe menő politikai vitát a beavatkozási jogról – vagy éppen kötelezettségről – azokra az esetekre nézve, amikor súlyosan megsértik a nemzetközi humanitárius jogot és/vagy az emberi jogokat, figyelembe véve a Nemzetközi Beavatkozás és Állami Szuverenitás Bizottság „A védelmezés felelőssége” című, 2001. decemberi jelentésének következtetéseit és ajánlásait is;

7. hangsúlyozza, hogy a közös elveknek és elképzelésnek ki kell terjedniük a jogállamiság, a részvételi demokrácia, a pluralizmus és az alapvető szabadságok tiszteletére, amelyeket a fent említett Kairói Nyilatkozat mind elismer;
8. üdvözli a fent említett trojka május 15-i tervezetében felsorolt célkitűzéseket, amelyek a következők: (i) EU–Afrika politikai partnerség; (ii) a béke, a biztonság, a fenntartható fejlődés, az emberi jogok és a regionális és kontinentális integráció folyamatos előmozdítása Afrikában a millenniumi fejlesztési célok elérése érdekében; (iii) globális kihívások közös kezelése; (iv) „emberközpontú partnerség” ; ragaszkodik ahhoz, hogy a fenti célkitűzésekben pontosan tükröződjenek az afrikaiak prioritásai, és rámutat arra, hogy mindazonáltal a fejlődés a stratégia kiemelt célkitűzése;
9. felkéri a Bizottságot annak tisztázására, hogy az új stratégia hogyan viszonyul a Cotonou-i Megállapodás szerinti országos stratégiai dokumentumokhoz és a nemzeti és regionális indikatív programokhoz, továbbá hogy a 2007. decemberi új közös stratégia létrehozásából kialakuló lehetséges új elemek miképp befolyásolják majd ezeket a stratégiai dokumentumokat és indikatív programokat;
10. sajnálja, hogy a Bizottság és a Tanács stratégiához való hozzájárulása nem támogatja az afrikai fél egyik fő kérését, miszerint Afrikát egy egységként kell kezelni; ebben az összefüggésben megjegyzi, hogy a „kontinensek közötti” megközelítést kell alkalmazni a politikai párbeszéd és a tárgyalások szintjén, anélkül azonban, hogy a politikák végrehajtásának szintjén akadályokba ütközzön a differenciált megközelítés alkalmazása; felkéri az EU-t, hogy fejlesztési együttműködési eszközeit igazítsa az AU ezen új politikai követeléséhez, és teljes mértékben támogassa Afrika kontinentális szintű politikai és gazdasági integrációs folyamatát;
11. felkéri az EU-t, hogy alakítson ki egy új programozható és tervezhető pánafrikai pénzügyi keretet az Európai Fejlesztési Alap (EFA), a fejlesztési együttműködési eszköz tematikus eszközeinek és az európai szomszédsági és partnerségi támogatási eszköz pénzeszközeinek felhasználásával az új közös stratégia végrehajtásának finanszírozása és támogatása érdekében;
12. sajnálatának ad hangot amiatt, hogy a közös stratégia nem hivatkozik az AU Végrehajtó Tanácsa 2004–2007-es stratégiai tervére, és sürgeti az Európai Bizottságot, hogy az általa javasolt cselekvéseket az AU intézményeinek és az általuk kidolgozott kezdeményezéseknek és prioritásoknak politikai, pénzügyi, logisztikai, technikai és az emberi erőforrások tekintetében történő támogatására összpontosítsa, ahelyett, hogy újabb adományozókra épülő kezdeményezésekre és párhuzamos struktúrákra tenne javaslatot;
13. megerősíti, hogy mindkét fél felelősségvállalására szükség van a hozzájárulásokat, a párbeszédet és a kölcsönös elszámoltathatóságot illetően; ebben az összefüggésben ragaszkodik ahhoz, hogy a közös stratégiának figyelembe kell vennie azt a tényt is, hogy a partnerek a jogok és felelősségek tekintetében egyenlőek, azonban integrációs szintjüket, valamint pénzügyi, technikai és emberi erőforrásaik fejlettségét és rendelkezésre állását illetően nem, továbbá hogy a stratégiát reálisan kell végrehajtani, és e célból e realitás

összefüggésében meg kell határozni a „partnerséget” és az „önállóságot”;

Struktúra: a cselekvés négy kiemelt területe

14. ragaszkodik ahhoz, hogy a közös kötelezettségvállalás az igazságos és fenntartható fejlődés biztosítására és a szegénység megszüntetésére vonatkozzon, és ez legyen egyben az EU-Afrika együttműködés átfogó célkitűzése is, valamint a különböző szakpolitikákat kombináló intézkedéscsomag alapja, továbbá hangsúlyozza a millenniumi fejlesztési célok központi szerepét, amelyek globálisan elfogadott keretet kínálnak a célkitűzéshez;
15. véleménye szerint a közös stratégiának hangsúlyoznia kell a nők, a fiatalok és a civil társadalmi szervezetek szerepét is Afrika fejlődési folyamataiban;
16. felkéri az Európai Bizottságot, hogy biztosítsa a koherenciát ezen új stratégia és olyan más európai politikák között, amelyek hátrányosan érinthetik az EU és Afrika közötti új stratégiai partnerség előmozdítását, különös tekintettel a kereskedelem-, környezetvédelmi, migrációs és agrárpolitikára; az EU és Afrika közötti politikai párbeszédnek ki kell terjednie ezekre a kérdésekre;

Béke és biztonság

17. a konfliktusok és konfliktushelyzetek átfogó megközelítését támogatja, amely a védelmezés felelősségének koncepcióján alapul, és magában foglalja a konfliktusmegelőzést, a rendezést, a konfliktuskezelést és az újjáépítést;
18. meggyőződése, hogy a politikai, gazdasági és társadalmi fejlődés irányába tett első lépésként létfontosságú a béke, és hogy a fenntartható és igazságos gazdasági fejlődés a tartós béke elengedhetetlen előfeltétele;
19. véleménye szerint a konfliktusmegelőzés alapvető feltétele a tartós békének, ezért felszólít az Afrikai Unió és az EU közötti közös stratégia kidolgozására annak érdekében, hogy egy fenntartható fejlesztési politika elindítása segítségével kezeljék a konfliktusok strukturális okait az afrikai népesség alapvető szükségleteinek kielégítése, illetve a munkanélküliség és a társadalmi és gazdasági igazságtalanságok elleni küzdelem céljából;
20. emlékeztet arra, hogy a fenntartható béke és biztonság megteremtése érdekében a törékeny államok helyzetét olyan konfliktusérzékeny megközelítéssel kell kezelni, amely figyelembe veszi az emberek biztonságának javítását, és foglalkozik a konfliktus politikai gazdaságtanával, valamint az egyenlőtlenség és a megkülönböztetés forrásával; felszólít az uniós politikák koherensebbé tételére, például az EU fegyverkereskedelem ellenőrzésével kapcsolatos érvényes kötelezettségvállalásainak végrehajtása útján, vagy az EU fegyverexportra vonatkozó magatartási kódexének egy jogilag kötelező erejű KKBP közös állásponttá való átalakításával, valamint a kézi lőfegyverek és könnyű fegyverek (SALW) tiltott felhalmozása és kereskedelme elleni küzdelemre irányuló EU-stratégia végrehajtásának felgyorsításával; ebben az összefüggésben hangsúlyozza, hogy a konfliktusok megoldásánál még nagyobb jelentőséggel bír a konfliktusok megelőzése; nemzetközi segítségnyújtásra szólít fel olyan, földrajzi alapon felállított regionális megfigyelőközpontok létrehozása céljából, amelyek képesek észlelni az etnikumok,

vallások vagy nyelvek közötti feszültségek súlyosbodását, és figyelmeztetni a nemzetközi közösséget azokra a helyzetekre Afrikában, amelyek erőszakba csaphatnak át;

21. felszólítja a Bizottságot és delegációit, hogy legyenek különösen éberek, és időben figyelmeztessék a nemzetközi közösséget a kontinensen jelentkező, etnikai és vallási feszültségeket magukban hordozó helyzetekre;
22. úgy véli, hogy szigorítani kell az illegális fegyverkereskedelem elleni, érvényes uniós magatartási kódexet annak érdekében, hogy gátat lehessen vetni a kézi lőfegyverek és könnyűfegyverek elterjedésének, amelynek következtében számos fejlődő országban állandósulnak az erőszakos konfliktusok; úgy gondolja, hogy a közös stratégia elő fogja segíteni a fegyverkereskedelem elleni küzdelmet;
23. elismeri, hogy a már jelenleg is törékeny helyzetű államokat további megpróbáltatásnak teszi ki az éghajlatváltozás; az EU-Afrika éghajlatváltozási és energetikai partnerség összefüggésében hangsúlyozza, hogy átfogó megközelítést kell kidolgozni az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásban, annak biztonsági vonatkozásait illetően, ideértve a katasztrófamegelőzés megerősítését, valamint a felelősségteljesebb kormányzást és jobb konfliktusmegelőzést;
24. egyetért azzal, hogy az Afrikai Béke Eszközt meg kell erősíteni, és arra ösztönzi a többi polgári mechanizmust, hogy megnövelt összegű, rugalmas és fenntartható finanszírozáson keresztül járuljanak hozzá ehhez; hangsúlyozza, hogy a fejlesztéspolitika egyike azoknak a fő eszközöknek, amelyek az instabilitás gyökerét képező okok kezelésére szolgálnak, azonban nem rendelhető alá a biztonságpolitikának; ebben az összefüggésben rámutat arra, hogy a hivatalos fejlesztéstámogatás (ODA) tekintetében a Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezet Fejlesztési Segítségnyújtási Bizottsága (OECD/DAC) által meghatározott kritériumok jelenleg túl általánosak ahhoz, hogy megakadályozzák egyes kiadások olyan szükségletekhez való rendelését, amelyek nem kapcsolódnak szigorúan a szegénység elleni küzdelemhez és a valódi segítségnyújtáshoz, és hangsúlyozza, az EFA nem megfelelő forrás az Afrikai Béke Eszköz jövőbeli feltöltéséhez;
25. hangsúlyozza a fenntartható demokrácia fontosságát – beleértve a felelősségteljes kormányzást és a demokratikus választásokat –, aminek ki kell terjednie a parlamenti kapacitásépítésre is, ösztönözve különösen az EP, a PAP és az afrikai regionális parlamentek együttműködését, valamint a civil társadalom kialakulását és a helyi hatóságok politikai párbeszédben való részvételét, különös tekintettel az afrikai és európai civil társadalmi szervezetek közötti együttműködés és csere előmozdítására;
26. ebben az összefüggésben felszólít az EU és az AU, valamint más afrikai regionális testületek által végzett választásmegfigyelési tevékenységek megerősítésére, és hangsúlyozza e választásmegfigyelő misszók további együttműködésének szükségességét;
27. hangsúlyozza a fegyveres erők demokratikus ellenőrzésének fontosságát; ebben az összefüggésben felszólítja az EU-t, hogy fokozza erőfeszítéseit a biztonsági ágazat reformja (SSR) terén, nevezetesen az SSR-re vonatkozó bizottsági és tanácsi dokumentumtervezet teljes körű végrehajtásával;

28. felszólít arra, hogy a közös stratégiába foglaljanak bele olyan rendelkezéseket, amelyek a büntetlenség kérdésével foglalkoznak; ebben az összefüggésben felszólít Afrika jogi és igazságszolgáltatási rendszereinek és azok demokratikus ellenőrzési mechanizmusainak az emberi jogokkal összhangban történő megerősítésére annak érdekében, hogy képesek legyenek Afrikában bíróság elé állítani azon személyeket, akik súlyos emberiség elleni bűncselekményeket követtek el; felhívja a figyelmet arra, hogy jelentős előrelépés történt a nemzetközi bíróság létrehozását követően;
29. felszólítja az afrikai béke és biztonság előmozdításában részt vevő valamennyi szereplőt a nemek közötti egyenlőség figyelembevételére és a nők képviseletének megerősítésére a konfliktusrendezésekkel kapcsolatos valamennyi döntéshozatali szinten, beleértve az összes polgári és katonai békefenntartó missziót; arra sürgeti az ENSZ-tagállamokat, hogy teljes mértékben valósítsák meg az ENSZ Biztonsági Tanácsának „Nők, Béke és Biztonság” című (S/RES/1325), 2000. október 31-én elfogadott állásfoglalását;
30. ösztönzi az arra irányuló munkát, hogy az ENSZ meghatározza a konfliktusok forrását, annak érdekében, hogy hatékonyabban küzdhessen a háborút finanszírozó gazdasággal szemben;
31. felszólít arra, hogy a konfliktusérzékenységet érvényesítsék általános elvként a stratégia valamennyi célkitűzésében: nem csak a békével és biztonsággal kapcsolatos kérdésekben, hanem a kereskedelemben, a természeti erőforrásokkal való gazdálkodásban, az éghajlatváltozási kérdésekben és más kulcsfontosságú fejlesztési témákban is;
32. felszólít egy olyan kötelezettségvállalás beépítésére, amely szerint a felek a természetes erőforrások illegális kereskedelmének mint a konfliktusok mozgatórugójának kezelése érdekében megállapodnak a nemzetközi fellépésről, ideértve annak meghatározását is, hogy mi tekintendő *konfliktusforrásnak*; felszólít egy szakértői csoport kinevezésére, amely többoldalú megközelítést dolgoz ki ezzel a kérdéssel kapcsolatban;

Kormányzás, beleértve az emberi jogokat és a jogállamiságot is, és kölcsönös elszámoltathatóság

33. emlékeztet arra, hogy a kormányzási koncepciót, valamint az annak értékelésére használt mutatókat nem szabhatják meg külső szereplők, hanem azt a helyi szereplőkkel partnerségben, közös értékek és nemzetközileg elismert normák alapján kell kidolgozni;
34. hangsúlyozza a felelősségteljes kormányzás és a demokratikus választások jelentőségét; felszólít a parlamenti képviselőkre és a civil társadalomra irányuló kapacitásépítési intézkedések fokozottabb támogatására, a költségvetési ellenőrzés és a korrupció elleni küzdelem biztosítása céljából;
35. ismételten hangsúlyozza, hogy támogatja az AKCS–EU Közös Parlamenti Közgyűlés 2005. áprilisi, 9. ülésén megfogalmazott kérést, miszerint a felelősségteljes kormányzás, a jogállamiság, a demokratikus struktúrák, valamint a szabad választásokon alapuló pluralisztikus demokráciákban a kormány és az ellenzék közötti interakció fenntartható megerősítése érdekében az EFA-előirányzatok egy megfelelő hányadát a parlamenti képviselők és a politikai, gazdasági és társadalmi vezetők politikai oktatására és képzésére

használják fel; véleménye szerint ezeket a pénzeszközöket felsőfokú közigazgatási képzési intézmények létrehozására és a parlamenti képviselők, helyi hatóságok képviselőinek és a politikai pártokban és szövetségekben felelős tisztséget betöltő személyek politikai képzésére kell felhasználni;

36. egyetért azzal, hogy a kormányzás megerősítése az afrikai országokban elsődleges feladat; megjegyzi azonban, hogy a kormányzást mindkét oldalon erősíteni kell – az európai oldalon különösen a segélyekkel kapcsolatban tett kötelezettségvállalások kormányzását és elszámoltathatóságát, illetve az adományozók hatékonyabb koordinációját illetően, az úgynevezett „támogatói mostohák” fokozottabb figyelembe vétele céljából; hangsúlyozza, hogy a nemzeti és kontinentális parlamenteknek, a nem állami szereplőknek és a helyi hatóságoknak fontos szerepet kell játszaniuk ezen a területen;
37. üdvözli az EU-AU emberi jogi párbeszéd 2007. szeptemberi elindítását; reméli, hogy ez idővel egy olyan hatékony platformmá alakul, amely kezeli az egyes országok sürgető kérdéseit, és amely ezzel egyidejűleg lehetőséget kínál az EU és az afrikai partnerek számára a feleket egyaránt érintő területek azonosítására és fellépéseik koordinálására az ENSZ Emberi Jogi Tanácsa és más ENSZ-szervek keretében;
38. megismétli a Bizottsághoz és a Tanácshoz intézett felhívását, hogy rendszeres összefoglalást kell kapnia az EU harmadik országokkal folytatott emberi jogi párbeszédeinek tartalmáról és eredményeiről, külön kiemelve az EU-AU emberi jogi párbeszédet;
39. hangsúlyozza az Európai Parlament és az afrikai parlamentek parlamentközi szerveinek – különösen az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés és az Euromed Közös Parlamenti Közgyűlés – szerepét a béke és biztonság, a felelősségteljes kormányzás és a demokrácia előmozdításában, valamint abban, hogy hatékony platformmá váljanak az együttműködés és a közös érdekű ügyek kezelése terén;
40. felhív az EU és Afrika között a kormányzásról folytatott folyamatos párbeszédre és párbeszéd platformjainak megteremtésére különböző szinteken, hogy nézeteltérés vagy politikai válság esetén a párbeszéd ne szakadjon meg;
41. kiemeli, hogy a nem kormányzati szervezetek saját jogukon fejlesztési szereplők, és jelentős hozzájárulásokat tesznek olyan területeken, mint a kormányzás, a béketeremtés és konfliktusrendezés, szociális szolgáltatások nyújtása, emberi jogok, nemek közötti egyenlőség, a szegénység csökkentése és ismeretátadás; hangsúlyozza, hogy az EU-Afrika partnerségnek a nem kormányzati szervezetekkel való konzultáció elvét kell követnie a politikák megfogalmazásában és a végrehajtási folyamatokban, valamint a programok megállapításában;
42. felszólít arra, hogy nagyobb mértékben támogassák a már létező afrikai kezdeményezéseket, mint például az afrikai szakértői értékelési mechanizmust (APRM) – amely az afrikai vezetők eddigi legkomolyabb erőfeszítése a kormányzás javítás érdekében a kontinensen –, valamint az AU által elindított különböző eszközöket, amelyeknek köszönhetően az afrikaiak jobban magukénak fogják érezni a folyamatot;
43. komoly aggodalmának ad hangot amiatt, hogy a Bizottság által az egyes AKCS-országok

tekintetében kialakított „kormányzási profilokat” – amelyek iránymutatást adnak majd a fejlesztéstámogatás programozására a 10. EFA keretében rendelkezésre bocsátott 2,7 milliárd EUR tekintetében – az érintettek bármilyen részvétele nélkül készítették el; megjegyzi, hogy a kedvezményezett országok kiegészítő finanszírozásra való jogosultságát olyan kérdésekkel kapcsolatos kritériumrendszer alapján ítélték meg, mint a migráció, kereskedelmi liberalizáció és a terrorizmus elleni küzdelem, és csupán egyetlen kritérium kapcsolódott közvetlenül a millenniumi fejlesztési célokhoz; nagyfokú aggodalmának ad hangot amiatt, hogy a Bizottság „profiljai” kockáztatják az APRM folyamatának elmélyítését, valamint hogy a Bizottság az APRM-folyamat keretein kívül egy „Kormányzási Fórum” elindítását javasolja – csak azt követően, hogy a kiegészítő finanszírozás programozása befejeződött –, továbbá amiatt, hogy „A pánafrikai kormányzási struktúra (...) hatékonyabb támogatása érdekében az EU megvizsgálja, hogy milyen új módszerekkel lehet még több közösségi és tagállami pénzeszközt bevonni”; felkéri a Bizottságot, hogy konzultáljon az Európai Parlamenttel és Tanáccsal és tájékoztassa őket e finanszírozás nyomán követéséről és végrehajtásáról, hogy megbizonyosodjon arról, hogy ezeket kormányzati kezdeményezésekhez, az AU kormányzati programjának és az APRM-folyamat támogatásához rendelik;

44. ragaszkodik ahhoz, hogy a kölcsönös elszámoltathatóság azt is jelenti, hogy az EU-nak kezelnie kell az EU különböző együttműködési megállapodásaiban és a pénzügyi eszközeiben tapasztalható következetlenségeket, valamint a különböző EU-szereplők (tagállamok, a Bizottság és annak különböző szolgálatai) közötti összhang hiányát is, illetve, hogy az európai intézményeknek világosan be kell számolniuk értékeléseikben a bel- és külpolitikai koherenciával kapcsolatban tett előrelépésekről;
45. ragaszkodik ahhoz, hogy a fent említett kapcsolatok részeként mind az EU, mind pedig az afrikai partnerek ismerjék el azt a kötelezettségüket, hogy nemzetközi fejlesztési és befektetési politikáikban és gyakorlataikban tiszteletben kell tartaniuk, védeniük kell és végre kell hajtaniuk az emberi jogokat;
46. sürgeti a Bizottságot és a Tanácsot, hogy folytassa a fejlesztési célú politikai koherenciára irányuló munkáját olyan más EU-politikákkal kapcsolatban, mint a kereskedelem, mezőgazdaság, halászat, migráció (agyelszívás), fegyverkereskedelem stb.;
47. hangsúlyozza a földrajzi stratégiai dokumentumok parlamenti ellenőrzésének fontosságát; ezért üdvözlí a Tanács azon döntését, hogy „tájékoztatás céljából” átadja az AKCS országos stratégiai dokumentumok tervezetét az AKCS–EU Közös Parlamenti Közgyűlésnek, azonban rámutat arra, hogy ez csupán az első lépés, és a parlamenteknek lehetőséget kell adni arra, hogy teljes körű ellenőrzést gyakoroljanak e programozási dokumentumokkal kapcsolatban;
48. megjegyzi, hogy a megerősített EU–Afrika partnerségnek magával kell vonnia Afrika globális szintén betöltendő szerepe kialakításának támogatását, valamint euró-afrikai szövetségek megalapozását is olyan kérdésekben, mint az éghajlatváltozás és elsivatagosodás, kereskedelem, a nemzetközi fejlesztési architektúra irányítása, amely kiterjed a nemzetközi pénzügyi intézményekre is;
49. megjegyzi, hogy koherenciának kell fennállnia az EU-afrikai partnerség valamennyi

szempontja között, és hogy az energia partnerség célkitűzéseit a demokratikus kormányzási partnerség és a béke és biztonság partnerségek célkitűzéseivel összhangban kell kifejleszteni;

50. sürgeti a Bizottságot, hogy az AU-ra irányuló támogatási programját használja arra, hogy kiszélesítse az afrikai parlamentek, helyi hatóságok és nem állami szereplők csatlakozási lehetőségeit az AU-ban folyó főbb politikai párbeszédhez, és az 55 millió EUR egy részét kifejezetten a PAP erősítésére különítse el;
51. egyetért a PAP-pal abban, hogy sürgősen meg kell erősíteni az Afrikai Bíróság és az Afrikai Emberi Jogi Bizottság szerepét és kapacitásait, beleértve a pénzügyi önállóságot is, és növelni kell azon AU-tagállamok számát, amelyek ratifikálták a Bíróság létrehozásáról szóló jegyzőkönyvet, továbbá arra kell törekedni, hogy a magánszemélyek és a nem kormányzati szervezetek közvetlenül a hozzáférést kapjanak ahhoz, és felhívja a bizottságokat, hogy terjesszenek elő olyan javaslatokat, amelyek segíthetnének biztosítani, hogy ez az alapvető szükséglet kielégítésre kerül;
52. hangsúlyozza, hogy kifejezetten szükség van az emberi jogok általános érvényesítésére az AU valamennyi szervénél, annak biztosítása érdekében, hogy teljes mértékben ki lehessen használni az emberi jogi jogsértések kezelésére szolgáló lehetőségeket;
53. cselekvési pontok beépítését kéri a közös stratégiába a béke és a nemzetközi igazságosság megerősítésének előmozdítása és a nemzetközi bűnözés elleni harc terén a nemzetközi joggal összhangban, megfogalmazva, hogy az EU és a tagállamok törekednek arra, hogy megosszák tapasztalataikat az afrikai államokkal azon jogi kiigazítások elfogadása terén, amelyek a Nemzetközi Büntetőbíróság római alapokmányához való csatlakozáshoz szükségesek, és ezért technikai segítségnyújtást biztosítanak és szoros együttműködést alakítanak ki a római alapokmányhoz való csatlakozáshoz és annak végrehajtásához szükséges jogalkotási és alkotmányos módosítások elvégzése céljából;
54. hangsúlyozza, hogy a helyi és nemzeti szintű kormányzás megerősítésére szolgáló partnerségeknek ki kell terjednie a kapacitásépítésre, hogy a nemzeti döntéshozatali folyamatokban figyelembe vegyék az éghajlat-változási megfontolásokat, továbbá az éghajlatváltozásról szóló nemzetközi tárgyalásokon és a többoldalú intézményekben való részvétel megerősítésére, valamint a kockázatkezelési és katasztrófa-megelőzési stratégiák javítására;

Gazdasági növekedés, kereskedelem és regionális integráció

55. hangsúlyozza, hogy a fejlesztéstámogatás szükséges, de nem elégséges előfeltétele a szegénység leküzdésének, és hogy csak a szabadság, a méltányosság, a biztonság és az emberi méltóság mellett végzett tisztességes és eredményes munkán alapuló, igazságos és fenntartható, hosszú távú szociális és környezeti fejlesztés, valamint gazdasági növekedés képes lehetővé tenni, hogy az országok elinduljanak a fejlődés útján, és az emberek fokozatosan maguk mögött hagyják a szegénységet, azzal a feltétellel, hogy a növekedés a megfelelő szociális és környezetvédelmi politikákkal párosul, illetve hogy a nemzetközi kereskedelmi politikák kifizetődők egy ilyen környezet számára;
56. úgy véli, hogy a közös EU-Afrika stratégiának olyan fenntartható fejlesztési politikán kell

alapulnia, amely figyelembe veszi az afrikai népesség valós igényeit, és arra irányul, hogy tisztességes jövedelmet biztosítson a kistermelőknek, növelje a helyi termelést, garantálja az élelmezésbiztonságot és a vidéki megélhetést, kiépíti a hazai és regionális piacokat az afrikai szegénység leküzdése érdekében;

57. úgy ítéli meg, hogy a közös stratégiának figyelembe kell vennie az éghajlatváltozás afrikai országokra gyakorolt pusztító hatását, ezért felszólítja az AU-t és az EU-t, hogy az éghajlatváltozást helyezze annak homlokterébe;
58. elismeri, hogy a külföldi állami és magánbefektetések képesek ösztönözni a fejlődést, azonban emlékeztet arra, hogy ahhoz, hogy a növekedés csökkentse a szegénységet, hosszú távú és tisztességes munkalehetőségeket kell teremtenie a helyi közösségekben;
59. sajnálattal tölti el, hogy – miközben a szegénység csökkentése és a millenniumi fejlesztési célok 2015-ig történő megvalósítása elsődleges prioritás marad – a trojka tervezetéből hiányoznak az olyan konkrét javaslatok, amelyek a növekedést a kis- és középvállalatok és a közvetlen külföldi befektetések támogatásán, a tulajdonjogok megerősítésén és az adminisztratív terhek csökkentésén keresztül kívánják ösztönözni;
60. sürgeti, hogy az EU győződjön meg arról, hogy a hitelező szervezetek, mint például az Európai Beruházási Bank (EBB) és a Vállalkozásfejlesztési Központ (CDE) támogatják az afrikai kis- és középvállalkozásokat, továbbá hogy tartsák tiszteletben a Világbank nyersanyag-kitermelő iparágakról készített 2004. évi jelentésében a természetes erőforrások kiaknázása terén a felelősségteljes kormányzással kapcsolatban rögzített elveket; úgy véli, hogy nagyobb figyelmet kell fordítani az informális ágazatra, és ki kell terjeszteni, és ösztönözni kell a mikrofinanszírozás gyakorlatát, azzal a céllal, hogy azt a nők lehetőségei kiterjesztésének és társadalmi beilleszkedésüknek az eszközévé tegyék;
61. hangsúlyozza, hogy a kereskedelem liberalizálása a gazdasági növekedés, valamint a politikai és társadalmi fejlődés egyik leghatékonyabb ösztönzője; elengedhetetlen a szegénység csökkentése szempontjából, továbbá a fenntartható világszintű fejlődés egyik fontos mozgatórugója;
62. rámutat arra, hogy a Gazdasági Partnerségi Megállapodásokat (EPA-k) éppen annyira kell fejlesztési, mint kereskedelmi megállapodásként kialakítani, és ekként kell tárgyalni róluk, ami azt jelenti, hogy az AKCS-régió javára az aszimetria elvén kell alapulniuk, és támogatniuk kell az AKCS regionális integrációt, az AKCS-régióban a kereskedelem és a befektetések ösztönzésére szolgáló szilárd, megbízható keretrendszer létrehozását, valamint a piac EU előtti megnyitása előtt a regionális piacok létrehozását és megszilárdítását;
63. elismeri, hogy a gazdasági partnerségi megállapodások az afrikai kereskedelem és regionális integráció fontos eszközeivé válhatnak, amennyiben lényegük teljes mértékben összhangban van a fejlesztéspolitikai célkitűzésekkel, azonban csak azzal a feltétellel, ha ezek „fejlesztésbarát eszközök”, és lehetővé teszik a mentességeket és a hosszú átmeneti időszakokat, amennyiben az új piaci helyzethez való alkalmazkodás érdekében a hazai gyártóknak és iparágaknak erre szüksége van;
64. úgy véli, hogy a közös stratégiának ösztönöznie kell az EPA-k és az észak-afrikai

kereskedelmi megállapodások közötti koherencia feltárására irányuló párbeszédet, azzal a céllal, hogy ezek az afrikai kontinentális integráció építőelemeivé váljanak;

65. egy diverzifikáción alapuló differenciált megközelítés bevezetésére hív fel, amely támogatja azokat a bevált gyakorlatokat, amelyek tisztességes munkafeltételeket garantálnak a fejlődő országokban, mint például a tisztességes kereskedelmet támogató nemzetközi mozgalom, valamint támogatja a már létező regionális gazdasági közösségeket (REC) Afrikában, és lehetővé teszi, hogy a pán-afrikai integráció saját ritmusát és menetrendjét kövesse; hangsúlyozza, hogy a dél és dél közötti kereskedelem erősítése, a regionális integráció támogatása, valamint az afrikai és nem afrikai befektetések magas szinten tartása szintén nagy jelentőséggel bír; ezek fényében hangsúlyozza az Afrika szélesebb körű termékgyártási és szolgáltatásnyújtási kapacitásának fejlesztésére irányuló fokozott technikai segítségnyújtás szükségességét;
66. ragaszkodik ahhoz, hogy a regionális gazdasági közösségek képezzék az afrikai integrációs folyamat és a pánafrikai piac létrehozásának pilléreit, és nem csak közvetlenül Európával kellene foglalkoznia, és hogy a gazdasági partnerségi megállapodások ne áshassák alá Afrika saját regionális integrációs menetrendjét, ellenben legyenek a dél-dél integráció és kereskedelem eszközei; felhívja ezért az EU-t, hogy tartsa tiszteletben Afrika saját integrációs folyamatát az Afrikai Gazdasági Közösséget létrehozó 1991-es szerződésben megfogalmazottak szerint (az Abuja Szerződés), amely előírja, hogy az Afrikai Gazdasági Közösséget fokozatosan hozzák létre, amit a meglévő és létrehozandó afrikai regionális gazdasági közösségek tevékenységeinek koordinálásán, harmonizációján és fokozatos integrációján keresztül valósítanak meg.
67. megjegyzi, hogy a szegénység Afrikában jellemzően vidéki jelenség – Afrika szegényeinek több mint 70%-a a megélhetési és élelmezési célú mezőgazdaságtól függ –, mégis csökken a mezőgazdaságnak nyújtott fejlesztési támogatás; ezért üdvözl minden olyan további kezdeményezést, amely hozzájárul a kapacitásépítéshez az afrikai mezőgazdasági ágazatban, például a vetőmagbankok és a növények diverzifikálására irányuló kutatás támogatásán keresztül, és felhív arra, hogy a helyi, hozzáadott értéket képviselő exportok feleljenek meg a „Bármit, csak fegyvert ne” elvnek;
68. emlékeztet a felelősségteljes kormányzás és az átláthatóság fontosságára a természeti erőforrások fejlesztési célú kiaknázása során; emlékeztet arra, hogy az erőforrások kiaknázásának ágazata csak akkor válhat a fenntartható fejlődés hajtóerejévé, ha a lehető legkisebbre csökkentik negatív társadalmi és környezeti hatását, költségeit és hasznát pedig igazságosan elosztják a népesség között; felszólítja az EU-t, valamint az afrikai és más partnereket, például Kínát, hogy fokozzák erőfeszítéseiket e cél elérése érdekében; felszólítja az afrikai országokat annak biztosítására, hogy a bevételeket gazdaságaik diverzifikálására és termelési láncban magasabb szinten lévő gazdasági tevékenységek fejlesztésére is felhasználják, amelyek meghaladják a természeti erőforrások pusztta kitermelését;
69. üdvözl a Bizottságnak az EU-Afrika energetikai partnerség elindítására tett kezdeményezését, elismerve, hogy a fenntartható energiaforrásokból származó és helyesen felhasznált jövedelem a gazdasági növekedés és a fejlődés motorjaként hasznosítható; hangsúlyozza, hogy a partnerségnek elsősorban arra kell összpontosítania,

hogya a hatékonyság és a megújuló energiaforrások alapján megfizethető energiát állítsanak a szegénység csökkentésének szolgálatába, ne pedig Európa energiaellátását biztosítsák;

70. hangsúlyozza, hogy a hosszú távú gazdasági növekedés és fejlődés eléréséhez átfogó stratégiára van szükség, amely arra irányul, hogy megfordítsák Afrika természeti erőforrásainak folyamatos kimerítését; különösen hangsúlyozza annak sürgős szükségességét, hogy megállítsák a folyamatos erdőirtást, és megszüntessék az erdők rombolását ösztönző tényezőket; ebben az összefüggésben felszólítja az EU-t, hogy az EU kibocsátás-kereskedelmi rendszerébe vezessen CO₂-kvótákat a trópusi erdőkre és a földhasználatra, és ösztönözze a meggyengült ökoszisztémák helyreállítását;

Humán beruházások

71. megjegyzi, hogy Afrika prioritása minden partnerségben lakosainak társadalmi és gazdasági fejlődésére összpontosul;
72. emlékeztet arra, hogy a fejlesztési célok nem érhetők el anélkül, hogy megvalósítanák a nemek közötti egyenlőséget és a nők jogait; megjegyzi, hogy az EU kulcsfontosságú politikai dokumentumaiban megismételte a nemek közötti egyenlőség mellett tett kötelezettségvállalását, és maga az AU is messzemutató kötelezettségvállalásokat tett ezen a területen, amelyeknek a partnerség alapját kell képezniük; ezért hangsúlyozza, hogy a közös stratégiának hozzá kell járulnia a nemek közötti egyenlőség általános érvényesítéséhez, valamint nők lehetőségeinek kiterjesztésére irányuló egyedi és konkrét intézkedések végrehajtásához;
73. hangsúlyozza a lánygyermek védelmének fontosságát, valamint azt, hogy felhívják a figyelmet a korai házasságra, a nemi erőszakra, az iskolai szexuális zaklatásra valamint a lányoknak a HIV/AIDS terjedése miatti veszélyeztetettségére;
74. hangsúlyozza, hogy a mindenkit megillető oktatásra és egészségügyre vonatkozó jelenlegi nemzetközi kötelezettségvállalásokat kifejezetten be kell építeni a közös stratégiába; megjegyzi, hogy az egészségügynek és az oktatásnak a szegényeket támogató fejlesztési stratégia középpontjában kell állnia;
75. úgy ítéli meg, hogy a gyenge egészségügyi rendszerek, beleértve az emberi erőforrás válságát is, az egészségügyre vonatkozó millenniumi fejlesztési célok megvalósításának egyik fő akadálya, és hangsúlyozza, hogy az egészségügyi rendszerek megerősítésének a közös stratégia alapvető elemét kell képeznie, aminek része a nem állami egészségügyi szolgáltatók – például a közösségi beágyazottságú szervezeteknek az egészségügyi szolgáltatások nyújtásának támogatásában betöltött – fontos szerepének elismerése, különösen a nehezen elérhető területeken és a leginkább marginális helyzetben lévő, legkiszolgáltatottabb lakosság körében;
76. megjegyzi, hogy a világ HIV-fertőzött embereinek 63%-a Afrikában él, és számos afrikai országban az AIDS-járvány következtében drámaian csökken a várható átlagos élettartam; hangsúlyozza ezért, hogy a közös stratégiába be kell építeni a HIV/AIDS, a tuberkulózis és a malária kezelésével kapcsolatos szolgáltatásokhoz való általános hozzáférést,

különösen a megelőzéshez, a kezeléshez, az ápoláshoz és a támogatáshoz való általános hozzáférést Afrikában, mivel ezek a betegségek erőteljes hatást gyakorolnak Afrika gazdasági és társadalmi fejlődésére;

77. hangsúlyozza, hogy a nők és a lányok különösen veszélyeztetettek a szexuális úton terjedő fertőzésekkel, köztük a HIV/AIDS-szel szemben, és a terhességgel kapcsolatos komplikációk miatt nagy az anya- és csecsemőhalandóság aránya; ezért felhív arra, hogy a közös stratégiába építsék be a nemi és reprodukív egészséget és jogokat, összhangban a fent említett a nemi és reprodukív egészség és jogok kontinentális politikai keretének műveleti kidolgozásáról szóló 2007-2010-es maputói cselekvési tervvel;
78. megjegyzi, hogy Afrikában a gyógyászati termékek hamisítása (ami elsősorban az olyan halálos fertőzéseket érinti, mint a malária, a tuberkulózis és a HIV/AIDS) egyre súlyosabb probléma, amely emberek millióinak életét fenyegeti; ösztönzi az Európai Uniót és az érintett országokat, hogy tegyenek lépéseket (különösen jogi és büntetőjogi intézkedéseket) e probléma leküzdése érdekében;
79. hangsúlyozza, hogy különös figyelmet kell szentelni a népesség legkiszolgáltatottabb csoportjaira, mint például a belföldön kitelepített személyekre és a menekültekre; hangsúlyozza ezért, hogy a humanitárius válságok során is biztosítani kell az egészségügyi szolgáltatásokat és ellátást, beleértve a reprodukív egészséget is;
80. hangsúlyozza a NEPAD-nak (Új partnerség Afrika fejlődéséért) nyújtott támogatás megerősítésének fontosságát, amely a fenntartható fejlődésre irányuló fő afrikai kezdeményezés;
81. ragaszkodik ahhoz, hogy a mezőgazdaság és az élelmiszerbiztonság kiemelt jelentőséget kapjon a közös stratégiában, és hangsúlyozza, hogy az EU-politikák, ideértve a támogatásokkal kapcsolatos politikát is, nem akadályozhatják Afrika mezőgazdaságát és élelmiszerbiztonságát; ezért felszólít arra, hogy a stratégia támogassa az afrikai mezőgazdaság versenyképességének és termelékenységének javítását, a dohai fejlesztési forduló keretében is; továbbá sürgeti az EU-t, hogy nyújtson pénzügyi támogatást az Afrikai Unió és a NEPAD által elfogadott „Átfogó afrikai mezőgazdasági program” számára;
82. hangsúlyozza – az elsivatagodás egyre aggasztóbb és romló jelenségével kapcsolatban is – a fenntartható mezőgazdasági módszerek támogatásának szükségességét; ezzel kapcsolatban emlékeztet arra, hogy a szegénység csökkentését eredményező növekedés érdekében a növekedésnek széles körre és a kisbirtokosokra kell irányulnia, és javítania kell a foglalkoztatási lehetőségeken;
83. ragaszkodik ahhoz, hogy az elsivatagodás és a mindenki számára hozzáférhető vízforrások a közös stratégia legfontosabb kérdését képezzék; különös aggodalmának ad hangot az elsivatagodás számos – többek között az élelmiszerbiztonsággal, a migrációval, a menekültekkel és a belföldön kitelepített személyekkel kapcsolatos – negatív következménye miatt ;
84. rámutat arra, hogy Afrika az a kontinens, amelyet előreláthatólag legsúlyosabban érint az éghajlatváltozás, ezért sürgeti az EU-t, az Afrikai Uniót és tagállamaikat, valamint a

befektetőket és az üzleti szereplőket, hogy ismerjék el felelősségüket az éghajlatváltozásban, és felszólítja őket, hogy dolgozzanak ki a helyzet megfordítását célzó, környezetbarát fejlesztési stratégiát, ideértve egy környezetvédelmi kiigazításra szánt pénzügyi keretrendszer; továbbá felszólítja az EU-t, hogy nyújtson pénzügyi támogatást az Afrika Unió 2007 januárjában elfogadott cselekvési terve számára;

85. üdvözli a Bizottságnak az éghajlatváltozással kapcsolatos EU-Afrika partnerség és egy globális éghajlat-változási szövetség létrehozására tett kezdeményezését; ebben az összefüggésben hangsúlyozza, hogy az EU-nak jelentős forrásokat kell biztosítania az afrikai országokra vonatkozó alkalmazkodási intézkedésekre; hangsúlyozza azt is, hogy az alkalmazkodást nem szabad csak humanitárius kérdésként kell kezelni; hangsúlyozza, hogy a kockázatcsökkentéssel és az éghajlatváltozás hatásaival szembeni ellenállással kapcsolatos intézkedéseket integrálni kell az átfogó fejlesztési programba, így a szegénység csökkentéséről szóló stratégiai dokumentumokba és az országos stratégiai dokumentumokba is;
86. felhív arra, hogy a közös stratégia foglalkozzon a migráció kiváltó okaival, és fordítson kiemelt figyelmet a migránsok jogaira és beilleszkedésére, és különösen az egészségügy terén jelentkező agyelszívás kérdésére a sikeres körkörös migráció gyakorlati megoldásait tartalmazó javaslatok révén; hangsúlyozza, hogy az EU-ba irányuló migráció korlátozása nem tekinthető sem a támogatás feltételének, sem pedig fejlesztési stratégiának;
87. úgy véli, hogy a kultúra kulcsfontosságú tényező a kultúrák közötti párbeszédben, a vallások közötti kölcsönös megértésben, a nemzeti és regionális identitásban, az erős társadalmi bázis megeremtésében és az emberek közötti szolidaritás biztos megalapozásában, és ezért a fenntartható fejlesztési programnak tartalmaznia kell a kultúrát is;
88. úgy ítéli meg, hogy mivel számos afrikai ország számára az adósság még mindig olyan súlyos teher, amely a fejlesztési erőfeszítések ellen hat, az adósságkönnyítést eseti alapon kell megvizsgálni, és a megerősített kormányzati és gazdaságpolitikától, az adósságkezeléstől és különösen annak garantálásától kell függővé tenni, hogy az adósságokat nem újítják meg rendszeresen más hitelezők;
89. elismeri a költségvetési támogatások hasznosságát és jelentőségét, amelyek különösen az alapvető szociális szolgáltatások javítását teszik lehetővé, ugyanakkor elősegítik az afrikai országok felépítésének megerősödését; óvatosságra int azonban a segélyek költségvetési támogatás formájában történő kifizetésével kapcsolatban; ragaszkodik ahhoz, hogy a költségvetési támogatásokat országonként elkülönítve kezeljék az adott ország sajátos helyzetétől függően, továbbá hogy ez az instabil vagy konfliktushelyzetben lévő államok számára nem megfelelő forma; felszólít arra, hogy dolgozzanak ki mutatókat a humán és társadalmi fejlődés, a nemi szempontokat figyelembe vevő költségvetés-készítés, valamint az oktatás és az egészségügy tekintetében; ebben az összefüggésben ösztönzi a Bizottságot, hogy a költségvetési támogatás tervezett kedvezményezettjeivel folytassa az általa javasolt, „millenniumi fejlesztési célokról szóló szerződés” kidolgozását; ragaszkodik ahhoz, hogy a folyamat tanulmányozása céljából a költségvetési támogatás a parlamentek, nemzeti számvevőszékek, helyi hatóságok és a civil társadalom kapacitásainak megerősítésével együtt járjon, és hogy elkerüljék az alapvető szociális

szolgáltatások alulfinanszírozását; javasolja, hogy a költségvetési támogatás ne váltsa fel az egyes kulcsfontosságú fejlesztési ágazatoknak, például az egészségügynek és oktatásnak nyújtott támogatást, illetve azon ágazatok támogatását, amelyeknél fennáll a kockázat, hogy a kedvezményezett kormány háttérbe szorítja fejlesztését;

90. hangsúlyozza, hogy a fenntartható fejlődés csak akkor lehetséges, ha mindenki számára fejlődést jelent, többek között a nők, a kisebbségek és a veszélyeztetett csoportok számára is;
91. hangsúlyozza a nők felemelkedését célzó stratégiára – többek között a mikrohitelken keresztül nyújtott támogatásra, valamint a nemi és reprodukív egészséggel kapcsolatos programokra – nyújtott uniós támogatások jelentőségét, amelyek döntő fontosságúak a HIV/AIDS elleni küzdelemben;

Végrehajtás és ellenőrzés

92. felkéri a Bizottságot és a Tanács Főtitkárságát, hogy az Afrikára irányuló EU-stratégia végrehajtása terén elért haladásról szóló összes további jelentést küldje meg az Európai Parlamentnek is; továbbá tájékoztatást kér a 10. EFA-n keretében további 2,7 milliárd euró folyósításáról és végrehajtásáról, amelyet a Bizottság által minden AKCS-ország számára kidolgozott „kormányzati kezdeményezések” programra különítettek el;
93. felkéri a Bizottságot annak bemutatására, hogy miként használták fel és programozták át a 9. EFA-t, hogy lehetővé váljon az Afrikára irányuló EU-stratégia végrehajtása; független értékelést kér e stratégia végrehajtásáról; felkéri a Bizottságot, hogy tegyen javaslatot az új közös stratégia végrehajtására és értékelésére szolgáló közös mechanizmusra, mind technikai, mind politikai szempontból, beleértve az EK összes fejlesztési célú pénzügyi eszközét valamennyi szinten;
94. üdvözli az EU és az Afrikai Unió azon szándékát, hogy a közös stratégia első időszakára vonatkozóan cselekvési tervet dolgozzanak ki; rámutat arra, hogy ennek konkrét finanszírozási és mérési mutatókat kell tartalmaznia a végrehajtás valamennyi szintjére (helyi, nemzeti, regionális és kontinentális) és az összes szóba jöhető együttműködési célú pénzügyi eszközre vonatkozóan, amelyek egyszerűbbé és átláthatóbbá teszik az ellenőrzést; hangsúlyozza, hogy a parlamentek, a helyi hatóságok és a civil társadalom által végzett ellenőrzésnek a hivatalos ellenőrzési folyamat részét kell képeznie;
95. felszólítja a Bizottságot annak biztosítására, hogy bármely ellenőrzési keretrendszer foglalja magában az Afrikai Unió és az EU meglévő kötelezettségvállalásainak – mint például a millenniumi fejlesztési célok, a Cotonou-i Megállapodás, az abujai nyilatkozat és az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata – ellenőrzését is;
- 96.
97. ösztönzi, hogy a stratégia megfelelő finanszírozáson keresztül és a politikai függetlenség szavatolása mellett teremtsen politikai teret az emberek közötti valódi és hatékony párbeszéd számára, és hozzon létre olyan mechanizmusokat, amelyek keretében a civil társadalom és a nem állami szereplők hozzájárulhatnak a kormányzati döntéshozatali folyamatokhoz, és a kormányok elszámoltathatók maradnak az emberekkel szemben;

98. felhívja a Bizottságot, hogy jelölje meg, miként kívánja finanszírozni az új stratégiát és cselekvési programját; megjegyzi, hogy az EFA, a Dél-Afrikára vonatkozó földrajzi program, és a fejlesztési együttműködési eszköz tematikus programjai, valamint az európai szomszédsági és partnerségi támogatási eszköz képezik az egyedüli főbb forrást a közös stratégia végrehajtására; sürgeti a Bizottságot, hogy biztosítsa a koherenciát ezen együttműködési eszközök és a közös stratégia végrehajtásában; felkéri a Bizottságot, hogy a folyamat minden szakaszában (programozás, azonosítás, engedélyezés, finanszírozás, végrehajtás és értékelés) tájékoztassa az Európai Parlamentet és a PAP-ot ;
99. felszólít arra, hogy az első cselekvési terv tartalmazzon külön pénzügyi keretet a pánafrikai intézmények, a pánafrikai szinten végrehajtandó tevékenységek és az új partnerség számára (lisszaboni kezdeményezések); ragaszkodik ahhoz is, hogy a nemzeti, regionális és kontinentális léptékű parlamenteket kedvezményezettként kiemelten vegyék figyelembe;
100. üdvözlí, hogy a Tanács az érdekelt tagállamok szakértőinek részvételével ad hoc munkacsoportot hozott létre a tagállamok álláspontjainak koordinálása céljából a közös stratégia hatókörébe tartozó kérdésekben, és felkéri a Bizottságot és a Tanácsot, hogy rendszeresen számoljon be az Európai Parlamentnek e munkacsoport tevékenységéről;
101. megerősíti, hogy a kormányzás fontos intézményeként mindkét kontinentális parlamentnek döntő szereplőnek kell lennie a közös stratégia nyomon követésében, és be kell vonniuk a helyi hatóságokat és a nem állami szereplőket is, mint például az Afrika Unió Gazdasági, Szociális és Kulturális Tanácsát és annak uniós megfelelőjét, a Gazdasági és Szociális Bizottságot;
102. ezért elkötelezett amellett, hogy a PAP-pal együttműködésben szorosan ellenőrizze a közös stratégia és a cselekvési programok végrehajtását; ezért felszólítja az érintetteket az Európai Parlament és a PAP közös parlamenti küldöttségének létrehozására, amely fórumként szolgál a népeink kapcsolatát érintő kérdések demokratikus megvitatására;
103. a pánafrikai szervezetekkel közösen elkötelezett amellett, hogy biztosítsa a fejlesztési együttműködési politika és az EU politikájának Afrika fejlődő országaira kiható egyéb területei közötti összhangot;
104. úgy véli, hogy a fejlesztéstámogatási csomagok parlamenti ellenőrzése és jóváhagyása a pénzeszközök kifizetésének egyik feltétele kell, hogy legyen;
105. úgy határoz, hogy a PAP-pal együttműködésben közös parlamenti eseményt szervez a 2007 decemberében Lisszabonban tartandó második EU–Afrika csúcstalálkozó előtt;

0
0 0

106. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezen az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, valamint a tagállamok kormányainak és parlamentjeinek, az Afrikai Unió Bizottságának, az Afrikai Unió Végrehajtó Tanácsának, a Pánafrikai Parlamentnek, az AKCS Miniszterek Tanácsának és az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlésnek.

INDOKOLÁS

1. Bevezetés / háttér: Miért van szükség új Afrika-stratégiára?

Az Európai Parlament ugyan üdvözölte az Afrikára vonatkozó 2005-ös EU-stratégiát, amelynek célja a jobb és szorosabb kapcsolatok előmozdítása az EU és Afrika között az Afrika egészére irányuló megközelítésben, maga a stratégia egyoldalú európai dokumentum. Nem tartotta tiszteletben a már a 2000. áprilisi kairói EU–Afrika csúcstalálkozón elfogadott nyilatkozatban kiemelt alapvető elvet, mivel a stratégia nem „*az egyenlőség, a tisztelet, a szövetség és az együttműködés szellemében*” készült.

A 2005-ös stratégia további hiányossága, hogy nem előzte meg parlamenti konzultáció, többek között európai szinten sem. Az Európai Parlament ugyan elfogadta Maria Martens jelentését a stratégiáról, nézeteit nem vették figyelembe a folyamat során.

A Bamakóban 2005 decemberében tartott miniszteri szintű EU–Afrika találkozón az Afrikai Unió Bizottság „egy közös EU-Afrika stratégia alapjaként” üdvözölte az Afrikára vonatkozó EU-stratégiát, és javasolta, hogy végrehajtására dolgozzanak ki egy cselekvési tervet. Megkezdődött az EU–AU párbeszéd, jelenleg pedig folyamatban van az új közös EU–Afrika stratégia kidolgozása.

Számos okból is üdvözlendő az új közös stratégia. A 2000. évi kairói nyilatkozat óta az EU–Afrika kapcsolatok hosszú utat jártak be. Különösen az Afrikai Unió és intézményeinek megszületése jelentett mérföldkövet az egész Afrikára kiterjedő elképzelések, elvek és fejlődés előmozdításában, és a legfőbb ideje, hogy az AU és az EU közösen meghatározza és finomítsa partnerségét. El kell ismerni és ösztönözni kell az AU intézményeinek fokozatos erősítését. Az EU is változásokon ment keresztül, hiszen mérete majdnem megkétszereződött, és új kihívások előtt áll.

Ezen felül a világ is változott, és számos új globális kérdéssel és kihívással szembesülünk többek között a biztonsággal, az éghajlatváltozással, a kereskedelemmel, és migrációval kapcsolatban, amelyek hatást gyakorolnak az EU és Afrika közötti kapcsolatokra.

Másrészt viszont néhány dolog nem változott. Afrika szubszaharai régiója továbbra is a világ legszegényebb térsége, és sok afrikai ország elmarad a millenniumi fejlesztési célok elérése érdekében meghatározott menetrendtől. Egyértelműen egy új, a különböző szakpolitikákat kombináló intézkedéscsomagra van szükség, egy a korábbiaknál átfogóbb megközelítésre, amely nem csupán a hagyományos fejlesztéstámogatásra összpontosít, hanem olyan más politikai területekre is, amelyek befolyásolhatják vagy befolyásolhatják az afrikai fejlődést.

A közös stratégiát és a cselekvési tervet a 2007 decemberében Lisszabonban tartandó második EU–Afrika csúcstalálkozón tervezik elfogadni. Az elfogadás érdekében az első lépést az AU–EU miniszteri trojka 2007. május 15-i ülésén tették meg, amelynek során elfogadták a közös EU–Afrika stratégia körvonalait. Ez önmagában is egy üdvözlendő, partnerségen alapuló megközelítés.

Mindazonáltal a stratégia elfogadásához vezető folyamatban, majd a nyomon követés során, valamint a stratégia és a partnerség hosszú távú végrehajtása és ellenőrzése keretében még figyelembe kell venni a parlamenti dimenziót. Ez a szempont még hiányzik a dokumentumtervezetből.

2. Elvek, célkitűzések és elképzelések, amelyek a stratégia alapjául szolgálnak

Az új stratégiának közös értékeken, érdekeken, célkitűzéseken és elképzeléseken kell alapulnia. Már a 2000. évi Kairói Nyilatkozat is számos közös alapértéket kiemelt: *„a képviseleti és részvételi demokrácia erősítése, az emberi jogok és alapvető szabadságok tiszteletben tartása, a jogállamiság, a felelősségteljes kormányzás, a pluralizmus, a nemzetközi béke és biztonság, politikai stabilitás és a nemzetek közötti bizalom”*.

A közös stratégiának emellett a partnerség, az önállóság és az egyenlőség elvére kell épülnie. Ez az elképzelés az „egyenlő felek partnersége”, ami azt jelenti, hogy a döntéseket a fent vázolt elveken alapuló folyamatos párbeszéd keretében hozzák meg. A valódi partnerség azt is jelenti, hogy az együttműködés továbblép a hagyományos fejlesztéstámogatás keretén, olyan együttműködési területek felé, amelyek előmozdítják a növekedést és a biztonságot, és ezáltal ösztönzik a fejlődést és kezelik a közös érdekű globális kérdéseket.

Az önállósággal kapcsolatban az EU-nak be kell váltania a Párizsban 2005-ben tett kötelezettségvállalását, hogy támogatja az Afrikai Unió saját kezdeményezéseit és prioritásait, beleértve a NEPAD-t (Új partnerség Afrika fejlődéséért) és az afrikai béke- és biztonsági struktúrát, valamint a regionális fejlesztési és integrációs szervezeteit is.

A tervezet a jövőbeli partnerség négy fő célkitűzését sorolja fel:

i. EU–Afrika politikai partnerség, amely kezeli a *„közös kihívásokat, mint például a béke és biztonság, a migráció és a tiszta környezet”*;

ii. *a béke, biztonság, fenntartható fejlődés, emberi jogok és regionális és kontinentális integráció* további előmozdítása Afrikában, és a millenniumi fejlesztési célok megvalósítása 2015-ig;

iii. a globális kihívások kezelése, *„mint például az emberi jogok, a kereskedelem, a HIV/AIDS, malária, gümőkór, éghajlatváltozás, energiabiztonság és fenntarthatóság, IKT-kérdések, tudomány és technológia, terrorizmus és tömegpusztító fegyverek”*;

iv. „emberközpontú partnerség”, amely hatásköröket ad a nem állami szereplőknek, és bevonja valamennyi érdekelt felet;

A jövőbeli partnerség alapjaként e célkitűzések közül több is üdvözlendő. Vannak azonban párhuzamosságok és hiányosságok is. Miért említik például a tömegpusztító fegyvereket, és miért nem említik a kézi lőfegyvereket és könnyű fegyvereket? És miközben a szegénység visszaszorításának mindenképpen a partnerség központi célkitűzésének kell maradnia, és ezért a millenniumi fejlesztési céloknak fontos szerepet kell kapniuk, nem kellene ugyanilyen központi célkitűzésként rögzíteni az afrikai országok fenntartható fejlődését a KKV-k

támogatásán, a kereskedelmi támogatásokon stb. keresztül?

Továbbá miért üdvözlendő célkitűzés az „emberközpontú partnerség” kialakítása, és miért nem kapcsolódik ez a parlamentek mint az emberek elsődleges képviselőinek szerepéhez?

3. Politikai tartalom: Megjegyzések a trojka tervezetével kapcsolatban

A tervezetben felsorolt kiemelt területek pozitív és üdvözlendő szempontja, hogy beemelnek néhány olyan kulcsfontosságú szempontot, amelyek hiányoznak a fent ismertetett célkitűzések közül, ideértve az olyan kérdéseket is, mint a kézi lőfegyverek és könnyű fegyverek, a felelősségteljes kormányzás és intézményépítés, gazdasági kérdések, hagyományos fejlesztési kérdések, például a humán és szociális fejlesztés, mezőgazdaság és élelmiszerbiztonság, valamint az olyan általános szempontok, mint a támogatások hatékonysága és az adósságelengedés, a hivatalos fejlesztéstámogatás növelése, valamint a politikák koherenciájának elősegítése az EU- és afrikai politikák fejlesztése érdekében.

3a. Béke és biztonság

Az állandó béke és a hosszú távú biztonság nélkül nem lehetséges a fenntartható fejlődés. Átfogó megközelítésre van szükség a kérdések teljes spektrumát felölelő stratégiák kialakítása érdekében, a konfliktusmegelőzéstől kezdve a békefenntartásig, a konfliktusrendezésig és az újjáépítésig.

A tervezet hangsúlyozza, hogy elengedhetetlen az emberek biztonságának előmozdítása, ami üdvözlendő, azonban elmulasztja kiemelni, hogy külön figyelmet kell fordítani a nőkre, gyermekekre és más különösen rászoruló csoportokra a konfliktushelyzetekben.

Másik hiányzó szempont az emberi jogok megsértése elleni küzdelem abszolút szükségessége, és e célból a büntetlenséggel szemben a „zéró tolerancia” politikájának követése.

3b. Kormányzás, emberi jogok és jogállamiság

Az előadó teljes mértékben támogatja, hogy a tervezet az intézményépítés szükségességére, az Afrika által irányított kormányzati reformprogramokra, mint például az afrikai szakértői értékelési mechanizmusra és a demokráciáról, kormányzásról és a választásokról szóló afrikai chartára, továbbá a természeti erőforrások illegális kereskedelmére összpontosítanak, mivel mindezek döntő fontosságúak az átláthatóság, az elszámoltathatóság és végső soron a szegénység elleni küzdelem szempontjából is.

A kölcsönös átláthatóságnak és elszámoltathatóságnak a szorosabb EU–Afrika partnerség alapvető elvévé kell válnia. A rossz gazdálkodást, a csalást és a korrupciót sohasem lehet és szabad elfogadni, és ezeket minden erővel üldözni kell. Ebből a szempontból meg kell erősíteni, és az egész kontinensre ki kell terjeszteni az afrikai szakértői értékelési mechanizmust.

3c. Gazdasági növekedés és kereskedelem

Csak a fenntartható gazdasági növekedés teremtheti meg egy ország hosszú távú fejlődését és azt, hogy fokozatosan kilépjen a szegénységből.

A stratégia tervezete jól értelmezi ezt a szempontot, ezt azonban konkrét javaslatokba és a növekedést ösztönző cselekvésekbe kell átültetni, például a kis- és középvállalkozások és közvetlen külföldi befektetések ösztönzésén, mikrohitelen, megerősített tulajdonjogokon és a kisvállalkozásokra háruló adminisztratív terhek ösztönzésén keresztül.

A kereskedelem a gazdasági növekedés erőteljes mozgatórugója lehet az afrikai országok számára, azonban csak abban az esetben, ha a kereskedelem feltételei tisztességesek és egyenlők. Ezért a kereskedelemsegélyezési intézkedések teljes skáláját figyelembe kell venni, és ezeket a stratégia és cselekvési terv szerves részévé kell tenni. Ezenkívül foglalkozni kell az afrikai termékek előtt álló kereskedelmi akadályokkal.

A gazdasági partnerségi megállapodások (EPA-k) továbbiakban is egyszerre jelentik az aggályok és a lehetőségek forrását. Ideális esetben az EPA-k az afrikai kereskedelem fontos eszközei lehetnek, nemcsak Európával és a világ más részeivel, hanem az afrikai régiókon belül is. Ez azonban csak akkor valósulhat meg, ha a megállapodások „fejlesztésbarát eszközök”, és lehetővé teszik a mentességeket és a hosszú átmeneti időszakokat, amennyiben az új piaci helyzethez való alkalmazkodás érdekében a hazai gyártóknak és iparágaknak erre szüksége van. Ezenkívül egy mindegyik fél számára elfogadható megállapodást kell találni, hogy kezeljék az EPA-k és a meglévő regionális integrációs programok közötti összeegyeztethetlenségeket.

3d. Oktatás és egészségügy

További erőfeszítésekre lesz szükség az EU–Afrika partnerség keretében, de belpolitikailag is, az afrikai országokban az alapvető egészségügyi ellátás és az alapvető oktatás terén. A nyolc millenniumi fejlesztési cél közül négyet felölelő egészségügynek és oktatásnak az Afrika számára elkülönített EU-források jelentős részét kell megkapnia – a teljes összegnek legalább 20%-át. Középpontba kell helyezni különösen a nemek közötti egyenlőséget, valamint a nők és a lányok társadalomban betöltött szerepének erősítését.

3e. Migráció

A migrációhoz kapcsolódó kihívások az afrikai és európai országok közös ügyét képezik. Az előadó üdvözli a stratégia tervezetében megfogalmazott szándékot, hogy a partnerséget a migráció kezelésének javítására kívánják felhasználni „*a közös felelősségvállalás és az együttműködés szellemében*”, és az emberkereskedelemre vonatkozó EU–Afrika cselekvési terv végrehajtásával küzdeni kívánnak a kiszolgáltatott emberek kizsákmányolása ellen.

Azonban fontos, hogy a stratégia és a cselekvési terv a migráció kiváltó okaival foglalkozzon. Másik fontos megoldandó kérdés az agyelszívás problémája.

3f. Fenntartható fejlődés, környezetvédelem és éghajlatváltozás

Az előadó üdvözli a tervezetben megfogalmazott törekvést, hogy közösen kívánnak „*választ adni az éghajlatváltozásra és a többi globális környezeti kihívásra, mint például az*

elsivatagodás, az erdőirtás, a biodiverzitás és a mérgező hulladékokkal kapcsolatos kérdések, továbbá alkalmazkodni ezekhez”, valamint a fejlesztéspolitika végrehajtásakor érvényesíteni kívánják a környezeti fenntarthatóságot. Ezeket a törekvéseket konkrét cselekvésekbe kell átültetni a végleges stratégiában és cselekvési tervben.

4. Általános kérdések

A szorosabb partnerségre irányuló hangsúlyosabb törekvésekhez megfelelő finanszírozásnak kell társulnia. Mivel több különböző finanszírozási eszköz is szerephez jut, egységes megközelítés szükséges, mint amilyen a pánafrikai pénzügyi keret.

Végezetül pedig az EU–Afrika partnerségnek a stratégia által bevezetett új elemeit megfelelően integrálni kell a regionális és országos stratégiai dokumentumokba és a nemzeti indikatív programokba.

13.9.2007

VÉLEMÉNY A KÜLÜGYI BIZOTTSÁG RÉSZÉRŐL

a Fejlesztési Bizottság részére

az EU–Afrika kapcsolatok jelenlegi állásáról
(2007/2002(INI))

A vélemény előadója: Michel Rocard

JAVASLATOK

A Külügyi Bizottság felhívja a Fejlesztési Bizottságot mint illetékes bizottságot, hogy állásfoglalásra irányuló indítványába foglalja bele a következő javaslatokat:

1. hangsúlyozza, hogy a legtöbb afrikai államban súlyos állapotok uralkodnak, amire a nemzetközi közösség túlságosan visszafogottan reagál;
2. sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy nemzetközi szinten és a médiában is még mindig túl gyakran közönnyel viseltetnek az afrikai konfliktusok iránt; ezért meglelégedéssel állapítja meg, hogy az Európai Unió 2005-ben prioritásként ismerte el Afrika fejlesztését, továbbá hogy a Tanács kötelezettséget vállalt arra, hogy 2015-ig a bruttó nemzeti termék (GDP) legalább 0,7%-át fejlesztési segélyekre fordítja; reményét fejezi ki, hogy nyomon követheti e kötelezettségvállalás végrehajtását;
3. határozott intézkedések megtételére szólít fel, továbbá kívánatosnak tartja, hogy hatékonyabbá tegyék a nemzetközi szankciókat egyrészt annak érdekében, hogy a térségben véget vessenek a büntetlenségnek, valamint az emberi jogok, illetve a nemzetközi jog fegyveres konfliktusok során bekövetkező megsértésének, másrészt a polgári lakosság, a békefenntartók és a humanitárius szervezetek dolgozói elleni támadások kezelése érdekében;
4. úgy véli, hogy téves az a meggyőződés, miszerint az afrikai termékek világpiacra jutása jelentené a kontinens fejlődésének zálogát; úgy véli, hogy az afrikai termelés ideiglenes és ágazati védelme bizonyos ágazatokban a nemzeti és helyi szintű gazdasági növekedés tekintetében meghatározó jelentőséggel bírhat; mindazonáltal úgy véli, hogy a piacok megnyitását és a kereskedelem fejlesztését kell megvalósítandó célként kitűzni;

5. elismeri, hogy a nemzetközi kereskedelemben való fokozott részvétel az Afrikára vonatkozó fejlesztési stratégia fontos elemét képezi, különös tekintettel a millenniumi fejlesztési célok elérésére, figyelembe véve az egyes régiók sajátosságait;
6. nyomatékosan felszólít a mezőgazdasági termékek kiviteléhez kapcsolódó összes versenytorzító támogatás megszüntetésére, hogy ezáltal Afrika esélyei javuljanak kereskedelmi lehetőségeinek teljes mértékű kiaknázására; nyomatékosan felszólítja Európát, hogy továbbra is törekedjen a piacának védelmét szolgáló vámakadályok módszeres lebontására;
7. hangsúlyozza, hogy a kereskedelem liberalizálása a gazdasági növekedés, valamint a politikai és társadalmi fejlődés egyik leghatékonyabb ösztönzője; elengedhetetlen a szegénység csökkentése szempontjából, továbbá a fenntartható világszintű fejlődés egyik fontos mozgatórugója;
8. az Európai Bizottságtól és az EU küldöttségeitől azt kéri, hogy legyenek különösen éberek, továbbá időben figyelmeztessék a nemzetközi közösséget a kontinensen jelentkező etnikai és vallási feszültségeket magukban hordozó helyzetekre;
9. úgy véli, hogy szigorítani kell az illegális fegyverkereskedelem elleni, érvényes uniós magatartási kódexet annak érdekében, hogy gátat vessenek a kézi lőfegyverek és könnyűfegyverek terjesztésének, amelynek következtében sok déli országban állandósulnak az erőszakos konfliktusok;
10. kitart amellett, hogy a demokrácia és az emberi jogok tiszteletben tartása csak annak a gyakorlatnak az eredményeként születik meg, amely egy tartósan meggyökerezett politikai kultúra megszilárdításához szükséges; hangsúlyozza ezért, hogy a nemzetközi segélyek feltételrendszerének elsősorban a megfelelő közigazgatásra, az állampolgárok biztonságára, a véleménynyilvánítás szabadságára, a sajtószabadságra, az igazságszolgáltatás függetlenségére és az igazságszolgáltatás rendőrség felett gyakorolt felügyeletére kell vonatkoznia;
11. megerősíti, hogy a kisvállalkozások alapítása kulcsfontosságú a kontinens fejlődése szempontjából; úgy véli, a mikrohitelek rendszere hasznos eszköz a mikrovállalkozások, illetve a fogyasztás támogatására; úgy ítéli meg, hogy a mikrohiteleket szélesebb körben kell elterjeszteni a kisvállalkozások kiterjedt hálózata kialakításának elősegítése érdekében;
12. ezzel összefüggésben hangsúlyozza, hogy a dél és dél közötti kereskedelem erősítése, a regionális integráció támogatása, valamint az afrikai és nem afrikai befektetések magas szinten tartása szintén nagy jelentőséggel bír; ezek fényében hangsúlyozza az Afrika szélesebb körű termékgyártási és szolgáltatásnyújtási kapacitásának fejlesztésére irányuló fokozott technikai segítségnyújtás szükségességét;
13. nyomatékosan felszólítja a Bizottságot, hogy ne csak kormányzati szinten folytasson politikai párbeszédet, hanem abba vonja be a parlamenteket és civil társadalmi szervezeteket is;
14. hangsúlyozza a biztonságot, a gazdasági fejlődést és a politikai stabilitás megteremtését

irányuló regionális együttműködés fontosságát; úgy véli, hogy a Bizottságnak ösztönöznie kell a regionális együttműködést, továbbá hogy az Afrikai Uniónak ebben a folyamatban fontos szerepet kell biztosítani.

ELJÁRÁS

Cím	az EU–Afrika kapcsolatok jelenlegi állásáról	
Eljárás száma	2007/2002(INI)	
Illetékes bizottság	DEVE	
Véleményt nyilvánított A plenáris ülésen való bejelentés dátuma	AFET 18/1/2007	
Megerősített együttműködés – a plenáris ülésen való bejelentés dátuma		
Előadó A kijelölés dátuma	Michel Rocard 27/2/2007	
Korábbi előadó		
Vizsgálat a bizottságban	5/6/2007	11/9/2007
Az elfogadás dátuma	12/9/2007	
A zárószavazás eredménye	+: 51 -: 5 0: 0	
A zárószavazáson jelen lévő képviselők	Vittorio Agnoletto, Roberta Alma Anastase, Robert Atkins, Christopher Beazley, Angelika Beer, Bastiaan Belder, Monika Beňová, André Brie, Cristian Silviu Buşoi, Santos, Marco Cappato, Véronique De Keyser, Hanna Foltyn-Kubicka, Michael Gahler, Jas Gawronski, Alfred Gomolka, Klaus Hänsch, Anna Ibrisagic, Jelko Kacin, Ioannis Kasoulides, Metin Kazak, Vytautas Landsbergis, Francisco José Millán Mon, Ria Oomen-Ruijten, Justas Vincas Paleckis, Ioan Mircea Paşcu, Alojz Peterle, Tobias Pflüger, João de Deus Pinheiro, Hubert Pirker, Samuli Pohjamo, Michel Rocard, Raúl Romeva i Rueda, Libor Rouček, José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, Jacek Saryusz-Wolski, György Schöpflin, István Szent-Iványi, Antonio Tajani, Charles Tannock, Inese Vaidere, Geoffrey Van Orden, Jan Marinus Wiersma, Josef Zieleniec	
A zárószavazáson jelen lévő póttag(ok)	Laima Liucija Andrikiienė, Alexandra Dobolyi, Carlo Fatuzzo, Milan Horáček, Anneli Jäätteenmäki, Tunne Kelam, Jaromír Kohlíček, Erik Meijer, Nickolay Mladenov, Rihards Pīks, Aloyzas Sakalas	
A zárószavazáson jelen lévő póttagok (178. cikk (2) bekezdés)	Eduard Raul Hellvig, Bilyana Ilieva Raeva	
Megjegyzések (csak egy nyelven állnak rendelkezésre)	...	

A BIZOTTSÁGI ZÁRÓSZAVAZÁS EREDMÉNYE

Az elfogadás dátuma	3.10.2007
A zárószavazás eredménye	+ : 28 - : 0 0 : 0
A zárószavazáson jelen lévő képviselők	Margrete Auken, Thijs Berman, Josep Borrell Fontelles, Marie-Arlette Carlotti, Thierry Cornillet, Nirj Deva, Alexandra Dobolyi, Alain Hutchinson, Romana Jordan Cizelj, Filip Kaczmarek, Glenys Kinnock, Maria Martens, Gay Mitchell, Luisa Morgantini, Miguel Portas, Horst Posdorf, Toomas Savi, Frithjof Schmidt, Jürgen Schröder, Luis Yañez-Barnuevo García, Anna Záborská, Jan Zahradil
A zárószavazáson jelen lévő póttag(ok)	Milan Gaľa, Miguel Angel Martínez Martínez, Manolis Mavrommatis, Atanas Paparizov, Anne Van Lancker, Gabriele Zimmer
A zárószavazáson jelen lévő póttag(ok) (178. cikk (2) bekezdés)	